

PRZEDMOWA

W serii zeszytów Problemy Nauki i Wychowania po raz pierwszy pojawia się zeszyt poświęcony tematyce sportowej. Warto zatem w tym miejscu, przynajmniej bardzo krótko, zarysować perspektywę bliskości spraw sportu i wychowania. Dyskusja na ten temat miała miejsce w Senacie RP w czasie, kiedy rozważano powołanie odrębnie Komisji Sportu obok Komisji Nauki i Edukacji. Wówczas dużo mówiliśmy o tym, jak sport wplata się niezwykle intensywnie w sprawy wychowania.

Powierzchnowe spojrzenie na znaczenie sportu w życiu społecznym to po prostu igrzyska, przeżycia, emocje! Do tego dochodzi promocja naszego państwa za granicą. Ale z punktu widzenia społeczeństwa i państwa rola sportu to także niezwykle moc integrująca nasze społeczeństwo, dostarczająca wielu wspólnych przeżyć, budująca poczucie dumy – gdy osiągamy międzynarodowe sukcesy, lub potrzebę wspólnej mobilizacji – gdy ponosimy klęski.

Także równie ważna jest dla naszego społeczeństwa prozdrowotna rola sportu, w tym przede wszystkim sportu powszechnego. Sport wyczynowy wyzwala aktywność sportową w społeczeństwie, szczególnie wśród młodzieży. Kiedy Adam Małysz zdobywał medale i puchary, Polska pokryła się licznymi skoczniami, budowanymi przez dzieci i młodzież *ad hoc* – gdzie się tylko dało. Podobnie było z pobudzającą rolą sukcesów Szurkowskiego czy też naszych piłkarzy. Sport powszechny służy wszystkim – szczególnie obecnie, kiedy budujemy społeczeństwo informacyjne i gospodarkę opartą na wiedzy, a społeczeństwo staje się coraz bardziej społeczeństwem statycznym. Oczywiście chodzi o statyczność rozumianą jako brak ruchliwości fizycznej poszczególnych osób, co skutkuje licznymi chorobami społecznymi; począwszy od chorób krążenia i dolegliwości kręgosłupa – wynikającymi właśnie z braku ruchu.

Jednak często mało zauważalną rolą sportu jest jego ważna funkcja wychowawcza. Młodzi ludzie uprawiając sport rozwijają się fizycznie, ale także emocjonalnie, ćwiczą wolę, umiejętność stawiania i osiągania celów. Sport nie tylko wypiera nudę lub jakieś głupie zajęcia lub pomysły, ale wyzwala wolę walki, często walki z sobą. Wielogodzinne treningi uczą systematyczności. Sport staje się ważnym tworzywem budowania wnętrza młodego człowieka, jego formacji.

Zorganizowana przez Komisję Nauki, Edukacji i Sportu Senatu RP oraz Ministerstwo Sportu i Turystyki konferencja naukowa *Sport kobiet w Polsce – stan i perspektywy* miała na celu wspólną refleksję nad sportem, ze szczególnym uwzględnieniem sportu kobiet. Wyjątkowa rola kobiety w naszym społeczeństwie, związana z przekazywaniem życia, ale może jeszcze bardziej z budową i pielęgnowaniem polskich rodzin, powoduje znaczne ograniczenia w zakresie rozwoju sportu kobiet, nie tylko wyczynowego, ale także powszechnego. Próba rozwoju aktywności na tym polu jest niezwykle potrzebna.

Konferencja została zorganizowana w trzech sesjach: *Referaty wprowadzające*, *Sport wyczynowy kobiet* oraz *Sprawność fizyczna i aktywność ruchowa kobiet*. W tych rozważaniach objęto, przynajmniej sygmalnie, tę wielowątkową materię, ukazując zarówno dotychczasowe na tym polu sukcesy, jak również rysujące się w najbliższej przyszłości szanse i zagrożenia. Mamy nadzieję, że podjęta tematyka przyczyni się do rozwoju sportu kobiet w Polsce. Życzę tego zarówno kobietom, zapraszając wszystkie do uprawiania sportu, jak również całemu społeczeństwu, prosząc, aby tworzyło sprzyjającą atmosferę i warunki do rozwoju sportu kobiet – zarówno tego wyczynowego, jak również, a może przede wszystkim, sportu powszechnego!

*Przewodniczący
Komisji Nauki, Edukacji i Sportu
Kazimierz Wiatr*

Warszawa, 23 października 2008 r.